

Prada, 8 de maig de 1945

Estimat amic Pons,

estic confós que la Facultat de Lletres de Tolosa vulgui atorgar-me el títol de doctor *honoris causa*. És una cosa que mai no hauria esperat; us ho dic ben sincerament, sense falsa modèstia. L'únic mèrit que heu pogut veure en mi és que he procurat contribuir, posant-hi tota la meva voluntat i tot el meu saber, a l'obra de depuració i redreçament d'aquesta llengua germana de l'occitana: la *nostra* llengua catalana. L'acord de la Facultat de Lletres de Tolosa serà vist pels catalans com una prova de simpatia envers la llengua i la cultura catalanes, i l'agrairan cordialment. No cal dir que estic molt satisfet que vós sigueu l'encarregat de fer el parlament de ben/vinguda;¹ ja m'esperava que fóra així.

Em dieu que he de fer una petita *causerie* i que en triï el tema. Això m'ha sorprès perquè el Dr. Bellido fa pocs dies m'escrivia dient-me que el que em tocava fer (i afegia que així li ho havia dit el Rector) era un "breu parlament de gràcies". Si ha d'ésser un enraonament sobre un tema, jo em penso que hauria d'ésser sobre algun dels aspectes de l'obra de redreçament del català. Ara que no veig com desenvolupar-lo en una "petita *causerie*". I la meva *causerie* ha d'ésser curtíssima; l'estat del meu dentat (xacra de vellesa: tinc, com sabeu, setanta-set anys!) no em permet fer llargs parlaments en veu alta. Ho he constatat en una conferència que vaig donar fa uns mesos en el Casal de Catalunya de Perpinyà.

Rebeu, estimat amic, l'expressió dels meus sentiments més afectuosos

Pompeu Fabra

---

¹ Vegeu A. Bover i Font, *Un discurs de Josep Sebastià Pons: «M. Pompeu Fabra et le catalan littéraire»*, «Els Marges», 42 (1990), 71-81.